

YAS ORKESTRASI*

ALİ CÜNEYD KILCIOĞLU, 1976'da Denizli'de doğdu. Ankara Üniversitesi Siyasal Bilgiler Fakültesi Kamu Yönetimi bölümünden mezun oldu. Ankara Üniversitesi DTCF Tiyatro Anabilim Dalı Tiyatro Kuramları, Eleştiri ve Dramaturgi bölümünde yüksek lisans yapmaya başladı. 2002 yılından beri tiyatro oyunları yazıyor. Oyunları ülke çapında devlet tiyatrosu, özel tiyatrolar, şehir tiyatroları, amatör tiyatrolar ve üniversite toplulukları tarafından sahnelendi, halen sahneleniyor. Oyun yazarlığı alanında birçok ödül aldı. Yazarın diğer kitapları: *Televizyon Cumhuriyeti*: (Mitos Boyut Yayınları, 2011); *Toplu Oyunlar -1: (Pirana'nın Kırık Dişleri - Dilek Ağacı - Mumyalar)* (Mitos Boyut Yayınları, 2012); *Plastik Aşklar*: (Mitos Boyut Yayınları, 2013); *İkinci Dereceden İşsizlik Yanığı*: (Mitos Boyut Yayınları, 2013); *Toplu Oyunlar -2 (Çıplaklar Plajı - Komşum Hitler - Miss Turkey)* (Mitos Boyut Yayınları, 2015).

*SEL YAYINCILIK / ÖYKÜ

***SEL YAYINCILIK**

Piyerloti Cad. 11 / 3 Çemberlitaş - İstanbul
Tel. (0212) 516 96 85

<http://www.selyayincilik.com>

E-mail: halklailiskiler@selyayincilik.com

SATIŞ - DAĞITIM:

Çatalçeşme Sokak, No: 19, Giriş Kat
Cağaloğlu - İstanbul

E-mail: siparis@selyayincilik.com

Tel. (0212) 522 96 72 Faks: (0212) 516 97 26

***SEL YAYINCILIK: 862**

ISBN 978-975-570-870-6

YAS ORKESTRASI

Ali Cüneyd Kılıcıoğlu

Öykü

© Ali Cüneyd Kılıcıoğlu, 2016

© Sel Yayıncılık, 2016

Genel Yayın Yönetmeni: İrfan Sancı

Editör: Selahattin Özpallabıyıklar

Kapak tasarım ve teknik hazırlık: Gülay Tunç

Birinci Baskı: Mayıs, 2017

Baskı ve Cilt: Yayılcık Matbaası

Fatih Sanayi Sitesi, 12/197-203

Topkapı-İstanbul, 567 80 03

Sertifika No: 11931

Ali Cüneyd Kılıcıoğlu

Yas Orkestrası

Öykü

Sopranonun Tabutu

Eziyet tohumu ekdim saksının en dibine, bastırdım, burdum kök vermesin diye, ne yaptım sa olmadı, tohum çatladı, filizi çıktı, şimdi tüm salonumu kapladı ve bana eziyet eden o işte. Şarkla garbın ortasında kalveren küçük bir kız gibiyim, ikisi de birbirinin katili.

Mantolaması yeni bitmiş, dış yüzeyi çürük sarıya boyanmış Yuvam Apartmanı'nın önüne belediyenin cenaze arabası park etti. Görevliler almaya geldikleri cenazenin kimsesiz olmasına bozuldular. Çünkü bu, sıcak havada kendilerine soğuk su, limonata, kola gibi şeyler ikram edecek birilerinin olmayacağı anlamına geliyordu. İlk şoku cenazenin binanın en üst katında olduğunu öğrendiklerinde yaşadılar. Dükkânından koşar adımlarla gelen yöneticiden asansörün çalışmadığını öğrendiklerinde beterin beteri olduğunu gördüler. "N'apıyım! Doğru düzgün aidat parası toplayamıyorum, asansörü nasıl tamir ettireyim, mantolamaya bile para yetiştiremedik, adamlara borcumuz var," diye kendisini savunan yöneticiyi dinlemediler bile. Yönetici muhatap alınmadığını fark edince homurdanarak dükkânına döndü.

Adamlardan biri bitirdiği sigarasının izmaritini başparmağı ve işaretparmağıyla ezip yola doğru attı. "Yürüyün,"

dedi arkadaşlarına. “Onu yedi kat merdivenden biz indireceğiz. Kadınmış he mi ölen? Zayıf olsa bari...”

Hacer telaşla Fatma’nın evinde toplanan kadınlara adamların binaya girdiğini söyledi. Sanki eve giren tekinsiz bir misafir hakkında konuşur gibiydiler. Emekli sopranonun öldüğünü Hacer fark etmişti. “Operacı Abla’dan ses soluk çıkmaz oldu, dün gece kedilere mama indirmedim, ondan önceki gece de indirmedim, ondan önceki gece de. Hastayken bile kedileri mamasız bırakmamıştım.” Üzerinde ölüyü ilk fark eden olmanın gururu vardı. Değil mi ki binada olan biteni casus gibi izleyen komşuları üst katlarındaki ölüyü bile fark edememişlerdi.

“Kedileri ruhuna Fatiha okur artık arkasından,” dedi iç çeken kadınlardan biri.

“Kedileri etmez ama biz etcez, hadin hanımlar, sevaptır,” diye Hacı Yenge duaya başlayacak gibi oldu, ev sahibi araya girerek “Hele bir şerbetlerinizi içiverin,” deyip Hacı Yenge’nin dua okumasını önledi. Kimsenin Operacı Abla için dua edesi yoktu. Onun dua ettiğini hiç görmemişlerdi, dilinden “Allah büyük,” cümlesini düşürmezdi ama yine de evinde bir secadesinin olup olmadığını bilmezlerdi.

“Kız, şerbet dediğin bu muydu? Ucuz, vişneli içecek tozu! Âlem kadınsın Fatma, bir de üşenmemiş bardaklara dolmalık fıstık atmışsın.”

“Onu da sayıyla atmıştır,” diyen Müberra’nın lafıyla kadınlar gülecek gibi oldular, üst katlarındaki ölüyü hatırlayınca sustular.

İçinden keşke önlerine çay süreydim, diye düşünen Fatma’nın ağzına çok şey gelse de pek azını söyledi.

“Acele iş bu kadar oluyor. İçmeyecekseniz belediyenin adamlarına vereyim, hem o dolmalık fıstığın kilosu da dünya para!”

Emekli sopranonun “Matmazel Rosa” adını koyduğu, mermer sehpanın üstünde duran Dresden porseleninden genç kız biblosu olan biteni hatırladı. Eve palas pandıras giren kadınları ve çilingiri görünce rahatsız olmuştu. “Salona böyle mi girilir? Hanımım keşke kalkıp benimle konuşsa, üç gündür benimle konuşmuyor,” diye geçirmişti aklından. Kadınlar salonda adım adım keşfe çıktıklarında elindeki yelpazenin düşeceğini fark edip nefesini tutmuştu. Kadınlar geçen bayramda kovulur gibi çıktıkları salonda emekli sopranonun cesedini görünce ne yapacaklarını bilemediler, cılız çığlıkları salonun duvarlarında boşluk bırakmayan tabloları çarptı. Hacer ortaya konuştu, “Kaç gündür ses soluk, ayak tıkırtısı yok, hasta mı acep diye tabağa ıspanaklı börek koyup kapısını çaldım, çalıyorum çalıyorum açan yok, böreği fırından indirir indirmez getirdim, mis gibi kokusu üstüneyken yesin diye, dokunduğumu bildiğim için kavurduğum ıspanağa soğan bile doğramadım.”

Hacer ve kadınlar merakla evi süzdü. Ancak kişi başı ellişer lira topladıkları günlerinde sıra Operacı Abla’ya geldiğinde ve bayramlarda salona girebiliyorlardı. Bu elli liralık günler, ilk başlarda emekli soprano için itici görünse de sonraları alışmaya başladı. Mecburdu, emekli parası ve tüm birikimi ancak bu muhitten ev satın almaya yetmişti. Alırken nasılsa üst kattayım, kimseyle muhabbetim olmaz, diye düşünse de yalnızlık pek çekilir tarafı olan bir arkadaş değildi. Hele ki buraya taşınmasına sebep olan ayrılık da eklenince zamanla komşularıyla birlikte yaşaması gerektiğini idrak etti. Öncele-ri, buralara nasıl düştüm dercesine bir kibirle yaklaştı kadınlara. Onları evinde askeri garnizon komutanı edasıyla ağırlar, bir askeri vesayetin rutinliğini sezdirirdi. Sonra, ufak tefek tartışmalar yaşansa da zamanla huylarını, kırmızı çizgilerini

öğrendiler, birbirlerine alıştılar. Böyle başladı anne karnında tepişen ikiz çocukların hikâyesi.

Komşu kadınlar salona her girdiklerinde görkemini henüz kaybetmemiş bir saraydaki sultanın odasına girmiş gibi heyecanlanırdı. Küçük salondaki sıkış tepiş eşyalar gözlerine bir ziyafet sunardı. Buna rağmen bir şeyi beğenmez tavırlarla yorum yaparlardı. “Küçük ev, dev gibi eşyalar, bir de bize görgüsüz der, asıl görgüsüz kendisi,” demişti bir keresinde apartmanın giriş katında oturan Seher. Seher’in karşı komşusu Füsun ise başka bir sefer “Bu kadar eşya ne diye alınır aklım ermez, toz tutar bir kere,” demişti. Kelimenin en kötü anlamıyla “vitrin süsü” olan bu eşyalar bir devrin yükünü sırtlanmıştı, kapanacak devrin...

Hacı Yenge salona girer girmez hep yaptığı gibi sehpadaki Mozart büstünün yüz kısmını örttü. Kadınlardan ceset için örtü getirmelerini istedi. Cesede bakarak, “Allah taksiratını affetsin, gariban çok çekti. Kocasını ölen karısının yüzüğünü vermiş ya nikâhta, dul kadın gibi evlenmiş düğünsüz derneksiz, her şeyi sineye çekmiş yaranamamış, herif bunların üstüne kadıncağızın ziynetlerini çalıp gitmiş ya, tüüü sıfatına!” dedi. Bu konu, kadınların Operacı Abla hakkında sık sık konuştukları dedikodu malzemesiydi. Operacı Abla’nın ayrı eve taşınmasının sebebi buydu. Terk edilme acısının sıcaklığıyla kendisine hoş geldine gelen kadınlara ağlayarak anlatmış, kadınlar da merakla dinlemişti.

Salonun büyüüne ve ortadaki cesede aldırmayan çilingir, “Ablalarım paramı kim verecek?” diye sorunca kadınlar birbirlerine baktı, kimsenin veresi yoktu, az buz değil, kırk lira verilecekti. Hacer, Zeliha’ya “Sen ödeyeceksin” bakışı fırlattı. Bakıştan rahatsız olan Zeliha gözünü cesetten ayırmadan “Sebepe?” deyiverdi.

“Yöneticinin karısı değil misin, kocan toplanan aidat paralarından kessin.”

Zeliha on ve beşer liralardan kırk lira denkleştirirken “İnsan cenaze indirimi bir şey yapar, kırk lira da neymiş!” diye söylendi. Fatma yatak odasından bulup getirdiği örtüyü Operacı Abla’nın yüzünü ve kollarını açıkta bırakacak şekilde üzerine serdi.

Çilingir gittiğinde binadaki kadınlar emekli sopranonun cesediyle baş başa kaldı. Matmazel Rosa sahibesinin böylesi savunmasız kalmasına üzülmüştü. Üstünde opera plaklarının dizildiği, içinde viski takımıyla porselen çay takımının olduğu vitrin aynasından emekli sopranonun yüzü yansıyor. Yüzünde kuşatma sonrası düşen kalede ölen son askerın tanıklığı vardı.

“Rahmetli bizi pek sevmezdi ama bak yine biz koştuk geldik,” deyince yamuk çene Naile, tüm kadınları bir ağlama tuttu. Naile hariç herkes ağlamaya başladı. Kimi kocasının vurdumduymazlığına, kimi yoksulluğuna, kimi giden gençliğine...

“Aşk olsun Naile! Ne o? Hemen rahmetli falan demeler, pat diye söylenir mi öyle!”

“Ne diyeydim ya!”

Hacı Yenge’nin sesi duyuldu, “Hadin, mevta böyle uluorta yatmasın, koltuğa taşıyalım, biriniz bıçak, ip, bir şey getirsin.”

“Ben korkarım, hayatta dokunmam.”

“İnsanın ölüsünden değil dirisinden korkacan,” diye o meşhur kocakarı laflarından birini söyledi yine Hacı Yenge.

Kadınların iç çeke çeke ağlamaları dinince Hacer “Bu kadının evinde leğen de olmaz şimdi,” diyerek etrafına bakındı.

“Leğeni n’apcan kız?”

“Ne bileyim, baksana kolları kararmış, siliverelim sevabına,” deyip banyoya yürüdü.